

אירגון הזוגות הצעירים

ליד תנועת העולם הזה — כוח חדש קורא לזוגות הצעירים להפגין את מחאתם עליידי הצטרפותם

למעברת הזוגות הצעירים

שתקום בשבת, 6 בינואר 1972, בשעה 10.00 בבוקר, בכיכר המדינה, תל-אביב.

מעברת-האזרחים שתקום במקום תמחיש לאזרחי המדינה כולה את מצוקת הזוגות הצעירים, שמדיניות הממשלה מפקידה אותם לחסדי ספסרי-קרקעות, קבלנים ובנקים למשכנתאות.

לא נמתי'ן עד בוש לגג מעל לראש!

בואו, הקימו אוהל בין דירות המיליונרים, השתתפו באסיפת המחאה הנוגעת לכם, לחבריכם, לילדיכם, לכל אזרח במדינה.

הביאו את המישפחה, הצטיירו בשמיכות, וקחו חלק

ב"ה"יד פארק"

הבמה החופשית של הזוגות הצעירים שתיערך במקום, ושבנו יוכל כל זוג להביע את תלואותיו!

המעוניינים להשתתף מתבקשים להתקשר למשה גלילי, טלפון 230856, תל-אביב.

טייג — פרוצות לעבודה בסביבות הירקון כיכר הרברטסמאל. המטרה: להבריח משם את הדיירים. כדי שאפשר יהיה להרוס בתיהם, ולהתחיל בהקמת המלון, שיהיה הגדול ביותר בישראל.

תלמידים רבים שלי עזבו אותי, כאשר ראו את תנועת הזוגות והלקוחות בבית

מוסיקאי כספי — אז טבעית?

העזוב הסמוך לביתי" התלונן כספי. כך מנסה החברה לשכנע אותי לעזוב. בי שיחות טלפוניות עם עורך-דין מיכאל בן יאיר, מפרקליטי החברה, האיץ בי בן-יאיר לעזוב את המקום. כשביקשתי ממנו לסגור את הכניסה לבניין העזוב, כדי שהפרוצות לא יוכלו לגרש את הזוגות והסטרורים, כפי שנספח דורש, ענה לי: "אם יכניסו לך סכין בכספך..."

לגרש הזוגות. הגיב השבוע בן-יאיר, שהוא גם אחד מבעלי-המניות של החברה הבונה את המלון: "לא היו ביני לבין כספי כל שיחות כאלה. זה לא נכון. אני לא יכול לגרש את הזוגות והסטרורים, כפי שנספח דורש. זה גם לא תפקידי. בשביל זה יש מטרה."

לה כי לא עבר עבירת-תנועה מימיו, זכה בקנס של 75 ל"י בלבד.

דרכי-אדם

פרוצות

במקום בולדוזר?

מי מנצה עי מקהלת הפרוצות,

היורדת-יהיו שד

המוסיקאי?

השלב הראשון בהקמת בניין הוא בדרך כלל הורדת בולדוזר שיכין את השטח. אך לא במקרה של הקמת מלון שטפניה — טוען המורה למוסיקה התל-אביבי הוותיק, צבי כספי, המוכר לדורות של תלמידי מוסיקה. הפעם, לדברי כספי, השלב הראשון בבנייה הוא — שיגור פרוצות.

סכין בכספך. לטענת כספי, שילחה הי חברה העומדת לבנות את המלון — השייכת למשקיע יהודי-גרמני בשם דויד

בית-המריבה ברחוב הירקון פרוצות מכוונת —

מנגנון מלחמתו הברצית של

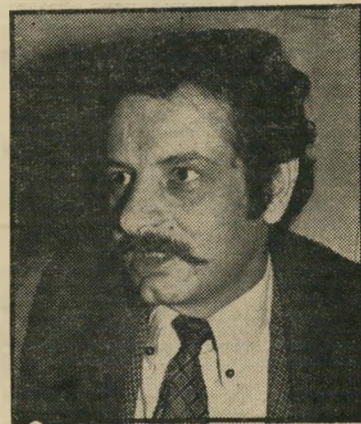
רלף ניידר הישראלי

פנחס ברויאר הוא אזרח

מסוכן: הוא מסרב

לשתוק עי עוולות השידטון

זמן קצר לאחר שעבר לדירתו החדשה, סר פנחס ברויאר למשרדי הטאבו, כדי לרשום את הנכס על שמו. 3,000 ל"י, מסר לו הפקיד את גובה דמי-העברה שעליו לשלם. לקפוץ לדום. ברויאר הופתע. שכן שלו, שנכנס לדירה-זוהה בבית-המשותף

פנחס ברויאר אזרח מסוכן

סמכות לעצור נהג או לתבוע ממנו להזדהות: "סיירים אלה הובאו כדי לעזור לנהג ולתחבורה בעיר, ולא למטרות אחרות", פסק השופט.

לא רוצה שנתיים. הקרב האחרון של ברויאר יגרם שמחה לא פחותה לכל נהג: רלף ניידר הישראלי הסתער עתה על התקנה החדשה של משרד הרישוי, המחייבת כל בעל רישיון נהיגה לחדשו מראש לשנתיים בבת-אחת — במחיר 50 ל"י, וזה, לאחר שהאגרה כבר הועלתה, לפני כן, מ-15 ל-25 ל"י לשנה.

"לא רוצה רישיון לשנתיים" טען ברויאר, לאחר שהטריח עצמו וטבל בי ייסורי הביקור האישי במשרד-הרישוי ב"חולון. בשנה הבאה אינני רוצה להחזיק רישיון. תחייבו אותי?"

בשרד התחבורה לא חייב אותו — אלא פשוט לא ענה לו. גם היועץ המשפטי של המשרד לא טרח לענות. התוצאה: בימים הקרובים עומד ברור יאר לפנות לבג"ץ, באמצעות עורכי-הדין אמנון זיכרונני ואביגדור פלדמן.

אישיות בלתי רצויה. בניגוד לרלף ניידר האמריקאי, הלוחם מס. 1 להגנת הציבור בארצו, שהפך לאימת התעשייה שם ולדמות ציבורית, לא הפך פנחס ברויאר את מלחמתו בשרדה ל"קרדום לחפור בו."

מה מריץ אותו, אם כן, להשקיע זמן וכסף — ולהפוך את עצמו לאישיות בלתי-רצויה, בעיני המנגנון?

"אינני מסוגל לשתוק על עוולות", הס' ביר בפשטות.

תחבורה

אמבוש במונית

שני המפקחים התחפשו

לתיירים — והפילו

בפח את נהג המונית

שהפקיע מחירים

דויד ארבל, ממישרד המפקח על התעבורה במחוז תל-אביב, ועמוס זמל, איש יחידת הביקורת של מישרד התיירות, יודעים עברית טובה. למרות זאת, שוחחו ביניהם באנגלית, כאשר נכנסו למונית, ביקשו מהנהג להסיעם מתחנת הרכבת ב"רחוב ארלוזורוב בתל-אביב למלון קומודור דור.

נהג התמים, בנימין שמעונוביץ, נפל בפח: בתחילת הנסיעה, לא הפעיל את המונה. במהלכה, העלה נוסע נוסף — ללא הסכמת שני נוסעיו הראשונים, ובסופה, גבה מהשניים סך של ארבע ל"י — בנוסף לשתיים וחצי שלקח מהנוסע השלישי.

פיקס. בעקבות תלונתם של שני המפקחים, הגיע שמעונוביץ אל שופט הש"ל יוסף מגורי-כהן. כאשר התעניין הי שופט מדוע נהג כפי שנהג, השיב הנהג כי חשש שלא יוכל לשוחח עם השניים באנגלית, ולכן החליט על "מחיר פיקס". השופט, למרות שיכל גם יכל לשוחח עם שמעונוביץ, החליט גם הוא על מחיר פיקס. לאחר שהנהג הודה באשמה, והתג

החדש, שילם רק 1,800. "למה ההפרש?" התעניין ברויאר.

הפקיד הצביע בפניו על מיסמך חוקי, בו קבע השמאי הממשלתי את גובה דמי-העברה שלו, הסביר כי לפי החוק, רישאית הממשלה להעריך מחדש, כל שלר"ה שמאי העריך את הדירה שלך מאוחר יותר, מאשר את דירת השכן, ומשום כך ההבדל." הסביר הפקיד.

לאזרח הישראלי הממוצע, הרגיל לקפוץ לדום תמיד, היה זה הסבר מספיק. לא לברויאר. הצעיר (36) הנמרץ לא הבין מדוע על שתי דירות זהות — יש לשלם טיסים שונים. הוא החל בהרצת מכתבים למשרד המשפטים, גולל את טענותיו, הזהיר כי לא יקבל "לא" כתשובה. כעבור ימים ספורים, קיבל בחזרה בי-דואר-חוזר צ'ק על — 780 ל"י.

המנגנון היא תחביב ותיק אצל ברויאר, שבשעות העבודה משמש כמנהל-המכירות של מיפעל גוטקס לייצור בגדיים. נצי חוננו על משרד המשפטים לא היה בודד. ענק ביוורקטי אחד שברויאר ניצה, היתה חברת-ההשמל.

היה זה כאשר ביקש להתקין בביתו שעון-כוח, בניגוד לשעון-המאור המקובל. "זה יעלה לך 500 ל"י", הודיעו הפקיד.

"למה דווקא?" תמה בעל-הקושיות. "למה לא חמש, או אלק?"

"זה מחיר השעון", הסביר הפקיד. ומה עם שעון-המאור הרגיל — שאינני מקבל?"

לכך, כבר לא היתה לפקיד תשובה. גם לא לממונים עליו. ברויאר התישב למכונת-הכתיבה, החל שוב בהרצת-מכתבים.

ושוב מצא. בדואר-החוזר, צ'ק על — 230 ל"י.

תקדים משפטי. טחנת-רוח אחרת, אותה הכריע ברויאר לא מומן, היתה סיירת-הבטיחות התל-אביבית. היתקלות עם הטאבו או עם חברת-ההשמל, קורות לאזרח הרגיל פעם ביובל. עם טיירת-תפוז, נפגש האזרח כל יום. אלא שהאזרח הרגיל נהוג, בעקבות פגישה כזו, לשלם את ברירת-הקנס. חבל לו על הזמן. לא ברויאר. זה, התייצב בבית-המשפט, לאחר שהוגש נגדו דו"ח-תנועה עליידי סייר, השמיע קולו בעוז. התוצאה, שתרנין לב כל נהג: שופט התעבורה צבי נוסבלאט הבירר לציבור, כי לסיירי-הבטיחות בתל-אביב אין כל